

То е моето богатство,
За туй ми сърдцето стени
Доста робство и тиранство,
Всички на оржие!

Който не знай за свой народъ
На поле да умрѣ,
Неговото отечество
Люто ще го кълне.

Съ кървавъ ножъ въ дѣсна ржка
Турска глава подъ крака,
То е моето богатство
И на свѣтъ имотство.

Вдовица.

Нощъ е ужесна, зима студена,
По поле вѣтръ, буря голѣма,
Сѣкой се крие в' подслонъ да иде
Домашни свои мили да види.
А кой ще с' мене заедно д' идемъ
Тамъ в' една кжща нѣщо да видимъ,
Охъ жално, жално—жално й туй нѣщо,
Българинъ често страдай тѣй тѣжко.

На край отъ село в' кжщица мала,
Тамъ майка сѣди оц' не заспала;
Жалостно гледа на свой дѣчица
С' сълзи ги мие горка горчица
Гледа ти, гледа . . . на послѣ плаче,
На гърди туря малко сираче!
Съсь думи жални, жални печални
На дѣца, дума що лѣжатъ гладни: